

Arrest

nr. 326 027 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X en X,
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van El Salvadoraanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind X, die verklaart staatloos te zijn, op 11 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 28 september 2018 diende verzoeksters moeder, die van Salvadoraanse nationaliteit verklaart te zijn, een verzoek in om internationale bescherming. Op 17 december 2020 werd verzoeksters moeder erkend als vluchteling.

Op 24 september 2019 dient verzoeksters vader, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 mei 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 26 november 2020 bij arrest nr. X.

Op 13 juni 2022 diende verzoeksters vader een tweede verzoek om internationale bescherming in dat niet-ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 augustus 2022. Het beroep dat hiertegen werd ingediend werd verworpen door de Raad op 16 december 2022 bij arrest nr. X.

1.2. Op (...) januari 2022 wordt verzoekster in België geboren. Op 15 juni 2023 wordt in haar naam een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 16 juni 2023 overgemaakt aan het CGVS. Gezien de jeugdige leeftijd van verzoekster werd haar moeder op het CGVS gehoord op 1 februari 2024.

1.4. Op 28 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 29 februari 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jouw moeder, H.(...) P.(...) D.(...) M.(...) (O.V. (...)), heeft de Salvadoraanse nationaliteit. Jouw vader, R. (...) M. (...) A. (...) E. (...) (O.V. (...)), heeft de Nicaraguaanse nationaliteit. Ze ontmoetten elkaar in het opvangcenter van Fedasil en vormen een koppel sinds oktober 2019. Jouw ouders huwden op 17 december 2021 te Schaarbeek. Jij bent op (...) 2022 geboren te Brussel en bent momenteel twee jaar oud.

Op 28 september 2018 en 24 september 2019 dienden resp. jouw vader en moeder een eerste verzoek in om internationale bescherming. Op 17 december 2020 ontving jouw moeder een erkenning van de hoedanigheid als vluchteling. Jouw vader ontving op 27 mei 2020 een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Die beslissing werd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 26 november 2020. Jouw vader diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 13 juni 2022 dewelke niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS op 23 augustus 2022. Het beroep dat hierop werd ingediend werd verworpen door de RvV op 16 december 2022.

Op 15 juni 2023 diende jouw moeder in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder geeft aan dat jij niet naar El Salvador kan terugkeren omwille van haar persoonlijke vrees ten aanzien van dat land, jouw moeder ontving van het CGVS bescherming omwille van deze problemen. Jij kan niet naar Nicaragua terugkeren omwille van de problemen die jouw vader had daar. Jouw moeder verklaart dat jouw vader daar deelnam aan politieke protesten tegen het Nicaraguaanse regime. Bij een terugkeer zouden hij en zijn familieleden gevisieerd worden. Daarbovenop weet jouw moeder niet hoe jullie daar een leven zouden kunnen opbouwen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jouw moeder volgende documenten neer: jouw geboorteakte; een attest van gezinssamenstelling te Wilrijk (dd.16.11.2023); een certificaat van gezinssamenstelling te Vorst (dd.02.07.2023); het paspoort van R. (...)M. (...) A. (...) E. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van jouw moeder die, gezien jouw zeer jonge leeftijd, de vragen in jouw naam heeft beantwoord.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw asielprocedure geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een verzoeker om internationale bescherming de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het

kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit of kan bezitten. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In casu dient te worden vastgesteld dat jij niet alleen kan beschikken over de Salvadoraanse, maar ook over de Nicaraguaanse nationaliteit, dit blijkt uit de Nicaraguaanse nationaliteitswetgeving (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier): een kind geboren uit een Nicaraguaanse vader wordt beschouwd als Nicaraguaan. Het feit dat jij de dochter bent van een Nicaraguaanse vader is duidelijk aangetoond door je geboorteakte (zie document in het administratief dossier). Deze vaststelling volstaat om de door jouw moeder in jouw hoofde aangehaalde vrees ten overstaan van El Salvador niet verder te onderzoeken.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat je moeder in jouw hoofde niet aannemelijk heeft gemaakt voor jou ten aanzien van Nicaragua een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of dat je een reëel risico loopt zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit jouw moeders verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde motieven als die van je vader. Jij zou namelijk niet naar Nicaragua kunnen gaan omdat jouw vader er een vrees koestert omwille van zijn deelname aan politieke protesten tegen het Nicaraguaanse regime (NPO, p.4). Je vader kon zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie echter niet aannemelijk maken. Hij ontving een weigeringsbeslissing van het CGVS dewelke bevestigd werd door de RvV waardoor deze definitief is. In zijn tweede verzoek om internationale bescherming hield hij vast aan identieke verklaringen waardoor dat verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard (zie beslissing van jouw vader in het administratief dossier).

Aangezien jouw moeder uitdrukkelijk verklaarde dat jij omwille van dezelfde problemen niet zou kunnen terugkeren naar Nicaragua, kan er bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan jouw door jouw moeder beweerde vrees bij terugkeer (NPO, p.4).

Jouw moeder kon tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jouw eigen verzoek niets aanbrengen dat bovenstaande appreciatie in een ander licht plaatst. Aangaande haar verklaring dat jouw moeder nooit in Nicaragua is geweest en geen idee heeft hoe daar een leven op te bouwen, dient opgemerkt te worden dat deze door jouw moeder ingeroepen motieven van louter socio-economische aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging (NPO, p.4, 5). Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wordt, betreffende de opmerking van uw moeder dat u bij haar dient te blijven (NPO, p.3), toegevoegd dat het een element van persoonlijke en familiale aard betreft. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging, dient jouw moeder de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Als gevolg van de bovenstaande vaststellingen kan de Vluchtelingenstatus je niet worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c)

van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie ten opzichte van Nicaragua in jouw hoofde kan worden vastgesteld. Evenmin kan er een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming uit worden afgeleid.

De door jouw moeder neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in de positieve zin doen ombuigen.

De geboorteakte, paspoort van jouw vader, attest en certificaat van gezinssamenstelling tonen jouw identiteit en gezinssituatie aan, elementen die in deze beslissing niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van rechten van het kind met name artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwist verzoekster de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Ze besluit dat haar

vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat zij als vluchteling dient te worden erkend. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt ze om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt aan het verzoekschrift haar geboorteakte toe (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat aan verzoekster als minderjarige bijzondere steunmaatregelen dienden te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald vond het persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van jouw moeder die, gezien jouw zeer jonge leeftijd, de vragen in jouw naam heeft beantwoord.”

In het verzoekschrift stelt verzoekster vooreerst dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijkheid, haar achtergrond en haar leeftijd. Haar intellectuele vermogens en leeftijd zijn van belang. Verzoekster wijst erop dat zij in België geboren is, nog nooit het Belgisch grondgebied heeft verlaten, dat zij jong is en een kwetsbaar profiel heeft, gezien zij momenteel ook staatloos is. Verzoekster wijst er verder op dat er onvoldoende werd stilgestaan bij het feit dat elk kind het recht heeft op het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders: verzoeksters moeder heeft als gevolg van haar erkenning als vluchteling een verblijfsstatus in België, geen verblijfsrecht in Nicaragua en als verzoekster zou moeten terugkeren naar Nicaragua, zal zij van haar moeder gescheiden worden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster minderjarig is en nog zeer jong, om die reden werd besloten om haar moeder te horen in plaats van verzoekster zelf. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op een normale wijze plaatsvond. Verzoeksters moeder en de aanwezige advocaat hebben geen opmerkingen gegeven of bezwaar geuit tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster laat na om inzake haar leeftijd, persoon en achtergrond enige concrete duiding te verstrekken in het verzoekschrift waarom zij (middels haar moeder) niet in staat zou zijn geweest om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Verzoekster beperkt zich er in het verzoekschrift immers toe op algemene wijze te verwijzen naar deze elementen. De Raad merkt op dat verzoekster te dezen bezwaarlijk kan volstaan met algemene beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met deze problematiek.

Aldus kan worden aangenomen dat redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat ze kan voldoen aan haar verplichtingen.

Wat betreft verzoekers staatloosheid of nationaliteit en het verblijfsrecht van haar moeder in België, wordt verwezen naar punten 3.3.5.3 en 3.3.5.7. van dit arrest.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeksters moeder in hoofde van verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er voor verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico is zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen:

(i) in het geval van dubbele nationaliteit, gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst; *in casu* kan verzoekster beschikken over de Salvadoraanse nationaliteit maar ook over de Nicaraguaanse, dit blijkt uit de Nicaraguaanse nationaliteitswetgeving die zich in het administratief dossier bevindt; deze vaststelling volstaat om de door verzoeksters aangehaalde vrees ten overstaan van El Salvador niet verder te onderzoeken;

(ii) er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster ten aanzien van Nicaragua een gegronde vrees voor vervolging heeft of dat ze een reëel risico loopt zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming:

a) uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt dat het verzoek uitsluitend berust op dezelfde motieven als die van haar vader die er een vrees koestert omwille van zijn deelname aan politieke protesten tegen het Nicaraguaanse regime. Haar vader kon deze vrees echter niet aannemelijk maken en hij ontving een weigeringsbeslissing van het CGVS, die werd bevestigd door de Raad waardoor de beslissing aldus definitief is. In het kader van zijn tweede verzoek hield verzoeksters vader vast aan identieke verklaringen waardoor dat verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard;

b) aangezien verzoeksters moeder uitdrukkelijk verklaarde dat verzoekster omwille van dezelfde problemen niet zou kunnen terugkeren naar Nicaragua, kan er bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters vrees bij terugkeer;

c) verzoeksters moeder kon bij het CGVS verder niets aanbrengen dat de bovenstaande appreciatie in een ander licht plaatst. Dat verzoeksters moeder nooit in Nicaragua is geweest en geen idee heeft hoe er een leven op te bouwen, is een motief van socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

d) wat betreft de opmerking van verzoeksters moeder dat verzoekster bij haar dient te blijven, wordt gesteld dat dit een element van persoonlijke en familiale aard betreft. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging, dient verzoeksters moeder aldus de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, aan te wenden;

(iii) hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(iv) de documenten die verzoeksters moeder heeft neergelegd, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster verklaart niet naar El Salvador terug te kunnen gaan omdat haar Salvadoraanse moeder in België erkend is als vluchteling en dat ze niet naar Nicaragua kan gaan omwille van de problemen die haar Nicaraguaanse vader zou hebben gekend als politiek opposant. Verzoekster stelt in

België te zijn geboren en nooit in Nicaragua te zijn geweest, haar moeder weet niet hoe ze daar een leven moeten opbouwen.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Nicaragua omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Het CGVS wijst er in de bestreden beslissing vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een verzoeker om internationale bescherming de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke *merites* kan beoordeeld worden. Het is belangrijk te benadrukken dat een vluchteling iemand is die, vanwege een gegronde vrees voor vervolging op basis van ras, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit. Deze persoon kan of wil de bescherming van dat land niet invoeren. Wanneer iemand meerdere nationaliteiten heeft, wordt met *'het land waarvan hij de nationaliteit bezit'* elk van de landen bedoeld waarvan hij de nationaliteit heeft of zou kunnen bezitten. Een persoon wordt niet geacht de bescherming van het land van herkomst te ontberen als hij, zonder geldige redenen die voortvloeien uit gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit heeft, niet invoert. Dit geldt ook voor de beoordeling van subsidiaire bescherming. Volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijst *'land van herkomst'* naar het land of de landen van nationaliteit (cf. artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan beschikken over de Salvadoraanse nationaliteit (nationaliteit van haar moeder) maar ook over de Nicaraguaanse nationaliteit (nationaliteit van haar vader). Dit laatste werd aangetoond op basis van haar neergelegde geboorteakte (verzoekschrift, stuk 2). Verweerder stelt voorts vast dat deze vaststelling volstaat om de aangehaalde vrees ten overstaan van El Salvador niet verder te onderzoeken.

In het verzoekschrift zet verzoekster in dit verband uiteen dat haar moeder geen verblijfsrecht heeft in Nicaragua daar zijzelf momenteel niet de Nicaraguaanse nationaliteit heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich niet zonder meer kan beroepen op haar staatloosheid nu uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Documenten, stuk 1 *'Dual Citizenship report: Nicaragua'*) blijkt dat een kind geboren uit een Nicaraguaanse vader wordt beschouwd als Nicaraguaan. Verzoekster is de dochter van een Nicaraguaanse vader en dit werd duidelijk aangetoond door haar geboorteakte (verzoekschrift, stuk 2). Zij kan dus over de Nicaraguaanse nationaliteit beschikken.

Verzoekster weerlegt de redenering van de commissaris-generaal niet inzake de reden waarom haar verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt ten opzichte van Nicaragua en de Raad sluit zich er bij aan.

3.3.5.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens overwogen:

"Vervolgens dient te worden opgemerkt dat je moeder in jouw hoofde niet aannemelijk heeft gemaakt voor jou ten aanzien van Nicaragua een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of dat je een reëel risico loopt zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit jouw moeders verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde motieven als die van je vader. Jij zou namelijk niet naar Nicaragua kunnen gaan omdat jouw vader er een vrees koestert omwille van zijn deelname aan politieke protesten tegen het Nicaraguaanse regime (NPO, p.4). Je vader kon zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie echter niet aannemelijk maken. Hij ontving een weigeringsbeslissing van het CGVS dewelke bevestigd werd door de RvV waardoor deze definitief is. In zijn tweede verzoek om internationale bescherming hield hij vast aan identieke verklaringen waardoor dat verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard (zie beslissing van jouw vader in het administratief dossier).

Aangezien jouw moeder uitdrukkelijk verklaarde dat jij omwille van dezelfde problemen niet zou kunnen terugkeren naar Nicaragua, kan er bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan jouw door jouw moeder beweerde vrees bij terugkeer (NPO, p.4)."

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat geen rekening werd gehouden met mogelijke repercussies naar aanleiding van de problemen die haar vader heeft gekend in Nicaragua. Ze kent daar wel degelijk een vrees. In het verzoekschrift wordt betoogd dat verweerder het persoonlijk profiel van verzoekster in het licht van de verklaringen en het relaas van haar vader niet heeft onderzocht. Familieleden van opposanten van het Nicaraguaanse regime worden immers ook gevisieerd, waartoe er wordt verwezen naar een artikel van Human Rights Watch en de COI Focus inzake Nicaragua. Naar aanleiding van deze informatie kan worden begrepen dat er een streng bewind is, geboorteaktes worden ingetrokken en mensen uit het bevolkingsregister worden geschrapt. Verzoekster vreest dat zij door de activiteiten van haar vader zelfs nooit erkend zou worden en aldus nooit zal worden ingeschreven in de rijksregisters. Zelfs indien zij haar zouden erkennen, vreest zij dat ze zal worden beknot in haar rechten en vrijheden, zoals de toegang tot scholing.

De Raad wijst erop dat aan het vluchtrelaas van verzoeksters vader door het CGVS geen geloof werd gehecht, wat door de Raad in beroep werd bevestigd in zijn arrest nr. 244 849 van 26 november 2020. Verzoekster kan dus niet zonder meer naar zijn relaas verwijzen of zich op deze motieven beroepen. Verzoeksters betoog, waarbij er louter wordt verwezen naar dezelfde elementen inzake het vluchtrelaas van haar vader, kan hier niets aan wijzigen en is aldus niet dienstig. Er werden geen concrete verklaringen of stukken voorgelegd die het tegendeel kunnen bewijzen en waarbij zij persoonlijk zou worden gevisieerd of in de toekomst problemen zou kunnen krijgen. Een louter geopperde toekomstige vrees, zonder enige concrete basis is aldus hypothetisch en onwaarschijnlijk.

Het verwijzen naar algemene informatie aangaande het bewind in Nicaragua en de represailles die ten aanzien van (familieleden van) opposanten worden genomen, wijzigt niets aan de motivering van de bestreden beslissing nu – zoals reeds werd vermeld – verzoeksters vader niet heeft kunnen aantonen dat hij als opposant van het regime wordt gevisieerd en de algemene informatie waarnaar wordt verwezen geen betrekking heeft op hun persoonlijk geval.

Zo verzoekster in dit verband nog stelt dat verweerder vooringenomen te werk is gegaan, dient erop gewezen dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.5.5. Voorts wordt door verweerder geoordeeld dat verzoeksters moeder op het CGVS verder niets kon aanbrengen dat de bovenstaande appreciatie in een ander licht kon plaatsen. Dat verzoeksters moeder nooit in Nicaragua is geweest en geen idee heeft hoe er een leven op te bouwen, is volgens de commissaris-generaal slechts een motief van socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming.

In het verzoekschrift wordt herhaald dat noch verzoekster, noch haar moeder ooit in Nicaragua zijn geweest. Bovendien heeft haar moeder geen verblijfsrecht in Nicaragua en heeft verzoekster de Nicaraguaanse nationaliteit niet. Verzoekster stelt wel degelijk een vrees te kennen ten aanzien van Nicaragua door de problemen die haar vader heeft gehad. Daarnaast zouden haar basisrechten worden geschonden indien ze zou dienen te reizen naar een land waar ze nog nooit eerder is geweest en dit zonder haar moeder.

De Raad wijst erop dat bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en niet tot gevolg heeft dat verzoekster en haar moeder naar Nicaragua zouden moeten gaan. Er wordt herhaald dat er geen concrete elementen voorliggen die aantonen dat zowel verzoekster als haar vader een vrees voor vervolging zouden moeten hebben in Nicaragua.

Wat betreft haar betoog dat verzoekster zonder haar moeder naar Nicaragua zou moeten reizen, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er wordt verwezen naar punt 3.3.5.7. van dit arrest.

3.3.5.6. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld dat, wat betreft de opmerking van verzoeksters moeder dat verzoekster bij haar dient te blijven, wordt gesteld dat dit een element van persoonlijke en familiale aard betreft. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging,

dient verzoeksters moeder aldus de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, aan te wenden.

In het verzoekschrift betoogt verzoekster dat tijdens het persoonlijk onderhoud dat werd gevoerd met verzoeksters moeder, vooringenomen te werk werd gegaan en meegedeeld werd dat er andere soorten procedures bestaan om verblijfsrecht te krijgen. Van deze volgens verzoekster vooringenomen opmerking vindt verzoekster geen spoor terug in het gehoorverslag.

De Raad stelt vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de notities van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* aan verzoeksters moeder een uitleg heeft gegeven over de procedure bij het CGVS (NPO, p. 3) en over de beslissingen van het CGVS (NPO, p. 5). Dat de procedure uitgelegd wordt, waarbij mogelijk het onderscheid werd vermeld met andere procedures, houdt geen vooringenomenheid in van het CGVS maar betreft juist een uitleg en verduidelijking van de bevoegdheden die het CGVS heeft.

De Raad bevestigt dat verzoekster, die in België een moeder heeft die erkend is als vluchteling en een vader, inderdaad gebruik kan maken van de geëigende procedures aangaande gezinshereniging die in de Vreemdelingenwet worden vermeld en die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België. Dit doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming inhoudelijk moet worden onderzocht, wat *in casu* is gebeurd middels de bestreden beslissing en middels huidig arrest.

3.3.5.7. Waar verzoekster verwijst naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad dat het bestaan van bijzondere procedurele noden van verzoekster als minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud werd aangenomen en dat passende maatregelen werden genomen nu verzoeksters moeder in aanwezigheid van een tolk werd gehoord.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW 21 september 2015, arrest nr. 152 980; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het lijkt aldus evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van haar ouder(s). Huidige bestreden beslissing houdt echter geen verwijderingsmaatregel in, zodat verzoekster niet wordt gescheiden van haar ouder(s).

Inzake de verblijfssituatie van verzoekster en van haar ouders heeft noch de commissaris-generaal, noch de Raad binnen zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, enige bevoegdheid. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal met de gehele situatie rekening heeft gehouden en er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar andere mogelijke geëigende procedures in België. De Raad merkt op dat dit louter het vermelden van een wettelijke mogelijkheid is en het respecteren van zijn eigen bevoegdheid als commissaris-generaal, en niet het afschuiven van een verantwoordelijkheid betreft zoals verzoekster aanvoert in het verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande kan geen schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld, noch van de andere aangevoerde bepalingen inzake de rechten van het kind.

3.3.5.8. Daar waar verzoekster meent dat er sprake is van een gedeelde bewijslast in asielzaken, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de verzoeker zelf, zodat hij of zij moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de verzoeker bij te staan in zijn of haar inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen.

3.3.5.9. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veel voorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde

conclusies zou hebben getrokken. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Nicaragua is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters moeder bij het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om de vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over Nicaragua en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET